

El millor estiu de la Sandra

Escrit per Isabel Martínez
Il·lustrat per Xavier Krauel

Aquest havia de ser el millor estiu de la Sandra: els seus pares li havien parlat d'un viatge a una ciutat molt maca plena de llum i que estava molt a prop d'un parc d'atraccions on podria veure els seus personatges favorits dels dibuixos animats.

Però tot va canviar un matí quan, com cada dia, la Sandra es va llevar quan el seu despertador va sonar a les vuit. Mig adormida va entrar a la cuina on sempre l'esperava la mama prenent un cafè i sentint les notícies a la ràdio. Aquell dia va ser diferent, a l'atra banda de la cuina hi era el papa preparant l'esmorzar de la Sandra tot seguint les instruccions de la mama.

La Sandra es va despertar de cop, va anar corrent fins on era el seu pare i d'un salt li va fer un superpetó dels que tant li agraden.

- Bon dia papa – li va dir la Sandra- què t'has adormit avui?

- No filla –contestà la mama- A partir d'ara el papa s'encarregarà de preparar-te l'esmorzar i de portar-te a l'escola. Així jo no hauré de córrer tant per arribar a la feina.

El papa no deia res. Només estava pendent del microones, que no li bullís la llet que havia posat a escalfar.

- Però si el papa em prepara l'esmorzar i em porta a l'escola, farà tard a la feina, contestà la Sandra

- Sandra, ja no he d'anar a la feina. La meva empresa ha tancat, va dir el papa

A la cuina es va fer el silenci fins que la mama va dir: “vinga, Sandra, l'esmorzar ja està preparat. Afanya't que sempre hem de córrer per arribar al cole.”

La Sandra no va perdre ni un segon. Es va prendre la llet amb galetes, es va rentar les dents, es va vestir i abans que el papa hagués acabat de preparar-li l'entrepà, ella ja l'estava esperant a la porta.

Aquell matí la Sandra va arribar a l'escola amb el seu pare. Estava tant contenta que es va esperar que obrissin les portes del col·legi sense moure's del seu costat, parlant amb ell i assenyalant-li la finestra de la seva classe i el seu racó del pati on jugava sempre amb els amics.

- Ah! Sandra, m'havia oblidat! A quina hora surts al migdia, preguntà el pare. Avui no cal que et quedis al menjador. Com queestic a casa, faré el dinar i dinarem junts.

I així va ser com va canviar la vida de la Sandra. Ella estava molt contenta, li semblava fantàstic que el papa no anés a treballar i que tingués més temps per estar amb ella i portar-la a escola però, per la cara que feien el papa i la mama, li va semblar que aquella situació no agradava als seus pares.

L'últim dia de classe, la mare li va dir: "Sandra, ja saps que el papa no té feina i que algunes coses han canviat. A partir de juliol el papa comença un curset per reciclar-se i estarà tot el dia ocupat. Com que jo també treballo tot el dia i aquest any anem més justos de diners, el papa i jo hem pensat que seria bona idea que passessis l'estiu al poble amb els iaïos".

Els iaïos de la Sandra vivien en un poblet molt petit on tothom es coneixia. La Sandra només hi havia anat una vegada, però era molt petita i no s'enrecordava de res.

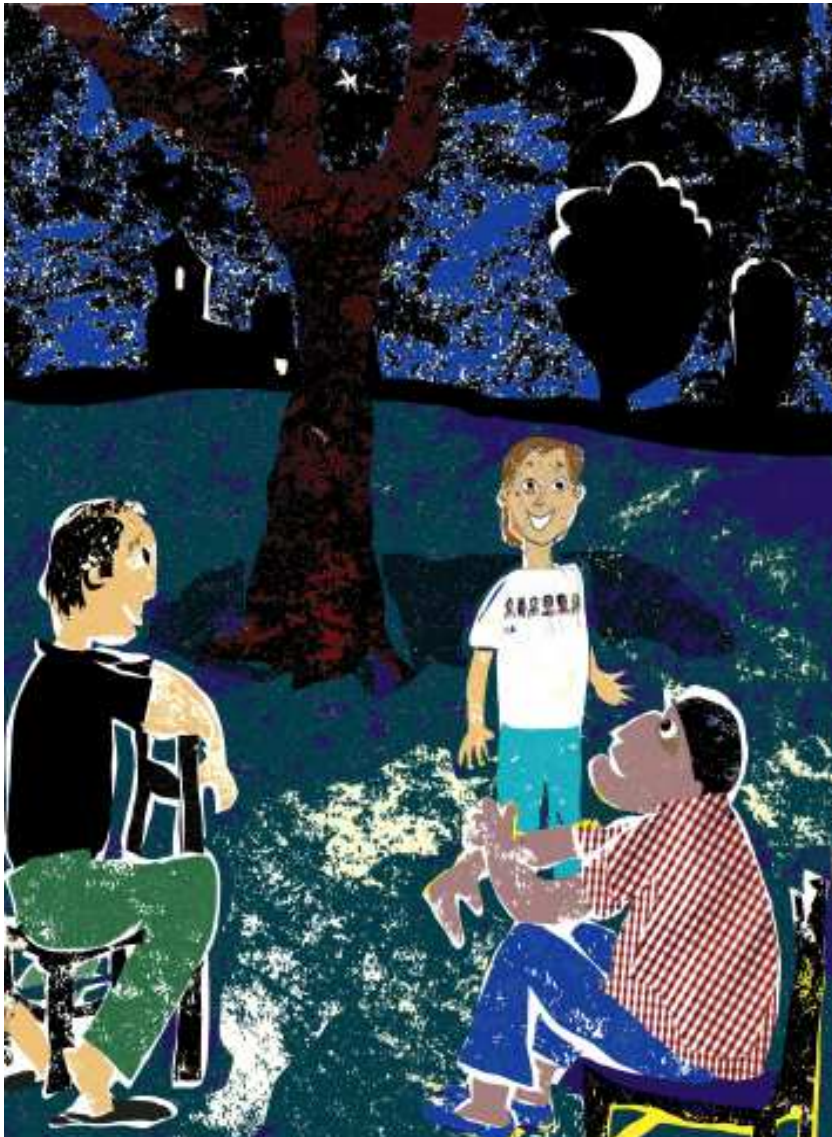
El viatge fins al poble se li va fer molt curt a la Sandra perquè es va adormir només pujar al cotxe. Quan va obrir els ulls va veure de molt a prop una senyora que li semblava familiar: era com la mama, però amb més arrugues a la cara i un monyo que li recollia els cabells blancs.

- Déu meu, com ha crescut aquesta nena, si és ja tota una doneta!, va dir la iaia Lina mentre l'abraçava i no deixava de fer-li petons.

- Mama, deixa la nena, que no la deixes respirar!, va protestar la mama de la Sandra

- Ai, nena, deixa'm que li faci petons a la meva néta, que fa molt de temps que no la veig.

I mentre la mama i la iaia discutien, el papa i la Sandra van anar fora a mirar els estels.

Aquella mateixa nit els pares de la Sandra van marxar i la van deixar amb els iaïos. Abans, però, van sopar tots junts mentre la mama no deixava de donar-li instruccions a la iaia Lina sobre com cuidar la Sandra: a quina hora s'havia de llevar, què li agradava esmorzar, quins deures havia de fer del cole... La iaia Lina al final es va cansar i va dir als pares de la Sandra que havien de marxar perquè el iaio i ella estaven acostumats a anar-se'n al llit aviat.

Un cop van marxar els pares, la iaia Lina li va dir a la Sandra: "la teva mare ja no s'enrecorda que jo la vaig criar a ella! Sort que ja han marxat".

L'endemà, la Sandra es va despertar quan va sentir el seu mòbil que sonava: era la mama per preguntar-li com havia passat la nit.

- Sandra, encara dormies? Si són més de les deu i li vaig dir a la iaia que t'havia de despertar a les nou!!! Passa'm la iaia!
- Iaia, la mama vol parlar amb tu, cridà la Sandra des de la seva habitació
- Què vols, filla? Ui, ja són més de les deu del matí? Com passa el temps! Ui, t'estic perdent, en aquest poble no hi ha gaire cobertura. Adéu filla, ja parlarem en un altre moment.

La iaia va penjar i li va dir a la Sandra que res de mòbil. Ara estava a casa seva i a casa seva no hi havia mòbils.

- No et preocupis, Sandra, trucarem els papes cada dia des del fixe després de sopar, va dir la iaia. Has dormit bé, filla? Com que ja estàs desperta, vesteix-te que m'acompanyaràs a comprar.

De seguida la Sandra es va vestir i quan va donar el primer glop al got de llet va dir: "què és aquesta llet? Aquesta llet no és de la marca que et va dir la mama!"

- Llet de marca? -preguntà la iaia- Aquí fem servir la llet de les nostres cabres. Quan t'acabis l'esmorzar i tornem de comprar el pa, et portaré a que coneguis les nostres cabres.

La Sandra només havia vist cabres als llibres i un dia que havia anat al zoo amb el cole, però

mai havia estat tan a prop.

- No tinguis por, Sandra. Les cabres són herbívores i no fan res. El iaio Pere ja les ha munyit aquest matí però si demà t'aixeques més d'hora el podràs ajudar. Ara acompanya'm que anirem a buscar els ous per fer avui una truita.

La Sandra es va sorprendre. No van anar al súper a comprar els ous. Els iaies tenien també gallines... i conills... i tres gossos.... I un munt de gats amb gatets. Els seus iaies tenien un zoo!!!! Tindran també elefants i girafes?, es preguntà la Sandra

En tornar a casa, a la part del darrere, la iaia li va ensenyar a la Sandra una bici estranya i bruta, no era com la seva mountain bike. "Mira Sandra, aquesta era la bici de la teva mare. Aquests dies que estiguis aquí la podràs fer servir, només cal netejar-la una mica i posar-la a punt. Li direm al iaio que li faci una ullada després de dinar."

"Ah! M'havia oblidat de dir-te que després de la migdiada vindrà el Joel, el nét dels veïns del costat, que li he dit que havies vingut i vol coneixe't", li va dir la iaia mentre tallava uns tomàquets que feien una olor que la Sandra mai havia sentit abans.

El Joel tenia un any més que la Sandra i vivia a la mateixa ciutat que ella, però estiuejava al poble cada any. Ell s'estava amb els iaies del juny al setembre, tot l'estiu.

- Hola Sandra! Sóc el Joel, el veí del costat. M'ha dit la meva iaia que passaràs uns dies al poble.

- Sí, vaig arribar ahir a la nit.

- La Sandra s'estarà aquí també tot l'estiu i no coneix encara ningú - va dir la iaia Lina- Joel podries ensenyar-li a la Sandra què feu al poble per divertir-vos?

- I tant! -va contestar entusiasmat el Joel- He quedat a les sis amb els altres nens per anar fins a l'ermita en bicicleta. Sandra, tens bici, oi?

- Ehhhhh, sí, tinc la bici de la mama, contestà la Sandra sense tenir gaire clar si la bici atrotinada de la mare serviria.

- Perfecte!, exclamà el Joel.

I així va ser com la Sandra i el Joel van enfilear el carrer Major fins arribar a una plaça on hi havia una església. Allí hi havia altres nens esperant el Joel.

- Hola a tots! -saludà el Joel- aquesta és la Sandra i passarà l'estiu al poble
- Hola Sandra! -van dir tots a la vegada- Vols venir a l'ermita?

I així va ser com la Sandra va conèixer la resta de nens del poble i va començar a passar els dies amb ells. Només anava a casa a dinar i a dormir. Al matí s'aixeca d'hora per ajudar els iaïos a fer les feines de casa, després tocava piscina fins l'hora de dinar. Després de dinar, i aprofitant les hores de més sol que no es podia estar pel carrer, la Sandra feia els deures o llegia algun llibre de la biblioteca del poble. Sobre dos quarts de sis venia el Joel a buscar-la per anar a la plaça a jugar amb la resta de nens fins que el campanar de l'església els recordava que havien de tornar a casa.

Però un divendres, quan tornava amb el Joel a casa per sopar va veure el cotxe dels pares a l'entrada.

- Papes!, cridà la Sandra mentre s'abravaça als seus pares.
- Sandra, filla. Com t'he trobat a faltar! -li va dir la mamà- què morena estàs! Veig que t'ho estàs passant molt bé. Qui és aquest nen?
- És el Joel, el meu millor amic. Però tinc més amics: el Pau, el Biel, la Jana, la Claudia...
- Calma, Sandra! Ara tindràs temps d'explicar-nos-ho tot mentre sopem.

Durant el sopar la Sandra no va parar d'explicar coses als seus pares: com ajudava els iaïos i totes les seves aventures amb els seus nous amics.

L'estiu s'estava acabant i els pares de la Sandra havien vingut amb intenció d'endur-se-la cap a casa. Pensaven que potser s'estava avorrint al poble, però després de sentir-la parlar, van decidir deixar-la fins que comencés el cole. Sense cap mena de dubte aquest era el millor estiu de la Sandra

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ha impulsat des de la seva plataforma digital (www.faros.org) per fomentar la lectura, i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

L'Observatori FAROS, creat per l'Hospital Sant Joan de Déu, va néixer amb l'objectiu de recollir i analitzar informació de rel·levància en l'àmbit de la salut infantil per generar i difondre coneixement de qualitat en aquest camp.

